

τὸ βλέμμα τῶν ἀσχημάτιστων ματιῶν του καὶ περήφανα σὰ βασιλιάς ἔρχετο ἀπὸ τοὺς ὤμους του τὴν κόκκινη κορφύρα, ποὺ σχηματίζονταν ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε βιαστικά ἐπάνω του κ' οἱ ἄκρες τῆς χάνονταν ἀνάμεσα στὰ παραμορφωμένα πτώματα.

Μὰ πεθαίνοντας κάθε στιγμή εἴμαστε ἀθάνατοι σὰν τοὺς θεοὺς. Καὶ πάλι ξαναβούηξε τὸ πελώριο κύμα τῶν ἀνθρώπων κορμῶν καὶ χύθηκε μ' ὅλη τὴ δύναμη ἀπάνω στὸν τοῖχο. Καὶ πάλι πλημμύριζε κ' ἔτσι πολλὰς-πολλὰς φορές, ὡς ποὺ δὲν ἦρθε ἡ κούραση κ' ὁ θανατικὸς ὕπνος κ' ἡ σιγαλιά. Ἰκί' ἐγὼ ὁ λεπρὸς στεκόμουν σιμά του κ' ἔβλεπα πὼς ἀρχίναγε νὰ σαλεύει αὐτός, ὁ περήφανος βασιλιάς κ' ἡ φρίκη τῆς πτώσης ἔτρεχε σὰ σπασμὸς ἀνάμεσα στὶς πέτρες του.

— Πέφτει! φώναξα ἐγώ. Ἀδέσφια, πέφτει!

— Γελίεσαι, λεπρὲ, μ' ἀποκρίθησαν τ' ἀδέσφια.

Καὶ τότε ἀρχίνασα νὰ τοὺς παρακαλώ;

— Τί πειράζει κί' ἂν στέκεται ὁ τοῖχος, μήπως κάθε πτώμα δὲν εἶναι κ' ἓνα σκαλοπάτι ποὺ θὰ μᾶς φέρῃ στὴν κορφή του; Εἴμαστε πολλοὶ κ' ἡ ζωὴ μας εἶναι βαρειά. Ἄς στρώσωμε μὲ πτώματα τὴ γῆ, ἀπάνω στὰ πτώματα θὰ ρίξωμε κ' ἄλλα πτώματα κ' ἔτσι θὰ φτάσωμε στὴν κορφή. Κί' ἂν μείνῃ κ' ἓνας μοναχὰ ζωντανός—αὐτὸς θὰ δῆ τὸν καινούργιο κόσμον.

Μὲ μιὰ χροοῦμενη ἐλπίδα κοίταξα γύρω μου—καὶ μόνο πλάτες εἶδα ἐγώ, ἀδιάφορες, καλοθεμεμένες, κουρασμένες. Σ' ἓνα ἀτέλειωτο χορὸ γύριζαν ἐκεῖνοι οἱ τέσσερις, ἔσμιγαν, χωρίζονταν, κ' ἡ μαύρη νύχτα ξενοῦσε τὴ βοσκιμένη ἄμμο, σὰν ἄρρωστη καὶ σὰν ἕνας ἄγκος ἀκοπάλιτος στεκότανε ὁ τοῖχος.

— Ἀδέσφια! ἰκέτενα ἐγώ. Ἀδέσφια!

Μὰ ἡ φωνή μου ἦταν βραχνή, βγαίνοντας ἀπ' τὴ μύτη κί' ἡ ἀνάσα μου βρομερή καὶ κανεὶς δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ ἐμένα τὸ λεπρὸ.

Συφορὰ!.. Συφορὰ!.. Συφορὰ!...

(Ἀπὸ τὸ Ρούσσικο)

ΑΘΗΝΑ Ι. ΣΑΡΑΝΤΙΔΗ

ΛΟΥΛΟΥΔΙΟΥ ΘΑΝΑΤΟΣ

Στὴ Λούλια Ν. Μαλαγοδῆ,
μὲ τὴν ἀγγελικὴ ψυχὴ

Τὸ παιδί:

Λούλουδο ἐσύ, ποὺ μαρμαμμένο γέρονται,
ἀπ' τὸ γιλι τοῦ λίβα προδομένο,
σιὰ μάτια μὲν πιερὰ δάκρυα μοῦ φέρνεις.
Παρηγοριά γιὰ σένα δὲν ἔχω ἄλλη
μόν' νὰ γιλιῶ—στερῶ γιλι σὲ πεθαμένο—
τὰ πέταλά σου ποὺ θροοῦν ἀγάλι - ἀγάλι.

Ὁ ποιητής:

Καὶ ποιὰ παρηγοριά ποιεῖ νὰ γίνῃ
γλυκίτερη; Ὡ, ἄς ἦταν καὶ σὲ μέγα
σὰν ἡ ζωὴ μὲν ἀγάλια - ἀγάλια σβύνη,
μιὰ ἀγγελικὴ ψυχὴ νὰ μὲ θρηνησῇ
καὶ μ' ἓνα φίλημα σ' ἀχνά, σιὰ κουρασμένα
τὰ μάτια μου, γλυκὰ - γλυκὰ νὰ μὲ κοιμίῃ!

ΦΟΙΒΟΣ ΛΑΡΑΣ

ΟΙ ΑΛΗΤΕΣ

Κιωρασμένοι, τὰ πόδια τους βουτηγμένα σ' ἓνα
πυχτὸ, μαυροκόκκινο αἷμα, ποὺ ἔτρεχε ἀκατάπαντα
ἀπὸ τὶς πληγές, τὰ κορμιά τους γδαρμένα ἀπὸ τοὺς
ραβδισμοὺς, παραμορφωμένοι, ἐλεεινοί, σκονιομένοι,
κατάμαυροι ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὴ βροχὴ, σκουρτοί, ἀ-
μίλητοι ἀνέβαιναν ἀπὸ ἀνηφορικὸ δρόμον, μισὴ ὥρα
ἔξω ἀπὸ τὴ Λαμία. Ἡ πείνα εἶχε σκάσει τὸ προ-
σωπὸ τους καὶ ἡ δίψα εἶχε κάνει ἀπαίσια τὴ φωνὴ
τῆς. Ὡς τόσο περπατοῦσαν...

Πίσω τους, πάνω σὲ ὠραία ἄλογα, ἔρχονται πλη-
θος στρατιῶτες. Καὶ οἱ χρομετισμοὶ τῶν ἀλόγων,
ἀνακατωμένοι μὲ τὶς βροσιές καὶ τὰ τραγοῦδια τῶν
καβαλιάρηδων, καὶ οἱ ἀναστεναγμοὶ οἱ βαρειοὶ καὶ
θλιβεροὶ ἐκείνων ποὺ περπατοῦσαν μπροστά, ἔδει-
χναν μιὰ εἰκόνα φρίκης καὶ ἀποτροπιασμοῦ.

Τοὺς εἶχαν ἐξορίσει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τοὺς ἐ-
κείνους σ' ἓνα χωριονάκι τῆς Μακεδονίας. Ἐκεῖ
θὰ τοὺς ἀνάγκασαν νὰ ἐργαστοῦν. Καὶ τὸ γρῶμί τους
λίγο καὶ ἡ δουλειὰ πολλὴ καὶ βαρειά. Ὀλόκληρα
ἡμερονύχτια περπατοῦσαν. Στὴ Θήβα κάποιος σὺν-
τροφος ἔπεσε κάτου. Ἔσκουζε γοερὰ ἀπὸ τὸν
πόνο. Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγην ὥρα ξεψύχησε. Τὸ πτώ-
μα του τὸ ἔθαψαν ἀμέσως γιὰ νὰ μὴ βρωμίῃ. Καὶ
ἡ λοιπὴ συνοδεία τραβήξε τὸ δρόμον τῆς.

Βρισκόνοντοσιν τώρα σὲ μιὰ ἀνοιχτὴ πεδιάδα, ὅ-
ταν ἐλόκληρος ὁ τόπος ἐκεῖνος ἀχολόγησε ἀπὸ τὰ
κλάματα μιᾶς γυναίκας. Ἐρχονταν τρεχάτη κον-
τώτας νευρικά τὰ χέρια τῆς, καὶ τὰ ἀχτένιστα μαλ-
λιά τῆς, σὰ φεΐδια, ἀνέμιζαν σιτὸν ἄερα. Φώναξε δυ-
νατὰ κάποιον ὄνομα. Οἱ στρατιῶτες ἀπὸ περιέργεια
σταμάτησαν. Ἐκείνη τότε σύρθηκε κάτου ἀπὸ τὴν
κοιλιά τῶν ἀλόγων καὶ τοὺς παρακαλοῦσε θερμὰ
νὰ τὴν ἀφήσουν ν' ἀγκαλιάσῃ τὸν ἀδερφό τῆς. Ναί.
Τὸν εἶχαν πάρει μαζί μὲ τοὺς ἄλλους. Αὐτὴ τὴν
ἄλλη ἡμέρα ποὺ ἴσαθε, πὼς δὲν τῆς ἦρθε ὁ θάνα-
τος. Ἀχ, καὶ τί καλὸς ποὺ ἦταν μαζί τῆς!.. Πόσο
τὴν ἀγαποῦσε ὁ Γιώργης! Γιατί νὰ τῆς τὸν πά-
ρουν; Τώρα πὼς θὰ ζοῦσε αὐτὴ; Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ
ποὺ χώρισαν τὸν ἀδερφό ἀπὸ τὴν ἀδερφή; Γιώρ-
γημη! καὶ γέμισε τὸν ἄερα ἀπὸ θρήνους.

Οἱ στρατιῶτες γελοῦσαν. Οἱ ἄλιτες ἔκλαιγαν.
Κί' ὁ ἀδερφός τῆς ὀρμουσε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ.

Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ βρέξῃ. Τότε κάποιος ἀπὸ τοὺς
στρατιῶτες, βλαστημιῶντας φοιχτὰ, χιτίησε μὲ τὸ
θηγάρι τοῦ σπαθιοῦ του τὴ γυναίκα.

— Γιὰ τὸ Θεό! τὸν ἀδερφό μου... φώναξε τὸ
δυστυχισμένο ἐκεῖνο πλάσμα, πέφτοντας σὲ χῶμα.
Καὶ δόθηκε διαταγὴ νὰ βαδίσουν. Ὑστερα ἀπὸ
λίγην ὥρα ἡ συνοδεία χάθηκε, σὰ σύννεφο, σὲ μά-
κρος τοῦ δρόμου.

Καὶ ἐνῶ ἀπὸ πάντων ὁ οὐρανὸς βογγοῦσε, τὸ ἄθλιο
ἐκεῖνο πλάσμα σηκώθηκε, ἀργὰ καὶ βαρεῖα προχω-
ρῶντας πρὸς τὸ μέρος ποὺ τραβήξε ἡ συνοδεία, ὠ-
λόλυξε:

Ἀδερφοῦλη μου... Ἀχ, ἀδερφοῦλη μου!...

Λαμία

ΤΑΚΗΣ ΦΙΤΣΟΣ